

Jacint Boeck

ANY IV

ABRIL 1931

N.º 40

LA DANSA MÉS BELLA...

PORTANTVEU DEL FOMENT DE LA SARDANA

ADHERIT A LA LLIGA SARDANISTA

SVMARI

A reveure company!, per Carreres.—Garba de records, per Ernest Albert i Galter.—Sardanes de Sant Baldiri, per Jordi Cimalt.—Idil·li de l'hort del molí, per Miquel Ferrà.—La vertadera sardana, per Josep Cantó.—Els lotus; El perer florit, per J. Casassa Tassis, Pvre.
De la sardana, per
J. M. López Picó.
Noticiari.

FIGVERES

EN
EL
RAM
DE LA
ELEGÀNCIA
MASCULINA
DIR
PUIG-PARIS
ES
DIR-HO
TOT

ANTIGA CASA
Fills de Josep Massot

Fundada l'any 1850

ÉS LA PREFERIDA DE LES
SENYORES ELEGANTS

PER LA SEVA ORIGINALITAT.
PEL SEU BON GUST.
PELS SEUS IMMILLORABLES GÈNERES
PELS PREUS VERITABLEMENT REDUITS

PLAÇA CONSTITUCIO, 25 i 26

FIGUERES

ESCOLTEU!

¿Ja sou client de la

RELLOTGERIA

VARELA?

La casa VARELA serveix
bé i és econòmica.

LLIBRERIA CANET

DIARIS REVISTES LLIBRES

SARDANISTES,
AIMANTS DE NOSTRA DANSA:

COMPREU EL LLIBRE

LA SARDANA

DEL CONEGUT FOLKLORISTA
JOAN AMADES

LA DANSA MÉS BELLA...

PORTANTVEU DEL FOMENT DE LA SARDANA DE FIGUERES

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: SOCIETAT CORAL «ERATO»

A reveure company!

LA nau que el porta estarà arribant a port.

L'horitzó somniat es presentarà amplíssim als seus ulls.

El cor li bategarà incessantment.

El foc que porta a l'ànima reviurà; sa cara vindrà vermella.

A la pensa li giravoltaran records de dies passats lligats amb il·lusions futures, el seu anhel s'haurà vist realitzat.

Amb la marxa d'En Josep Escarrà, el Foment ha perdut una positiva vàlua

No era dels homes que es daleixen per dirigir, molt al contrari, es concretava a una actuació assenyalada. Ni pas més amunt ni més avall, complia estrictament el seu comès, però ho feia amb gust i a satisfacció. Els que havíem particularitzat quelcom amb l'Escarrà, ja feia temps que coneixíem els seus desitjos, fins i tot havíem volgut associarnos-hi; però l'home solament proposa, i així com ell ha tingut la força de voluntat necessària per realitzar-los, nosaltres ens hem quedat amb les ganes.

A Josep Escarrà podem ben dir que solament el retenia ací Figueres la seva bona mare.

Perduda aquesta, el lligam desapareixé.

Els seus anhels de millorament no havien d'ésser correspostos fins que per llei natural finís l'obstacle.

Ço succeí i allavors solament pensà en preparar-se per l'esdevenidor.

Espiritualment no estava conforme amb el paper que li designava la vida, li calia evolucionar ràpidament per assolir l'independència necessària per realitzar ço que es proposava.

Ací difícilment podia aconseguir-ho, per això, metòdicament, s'anà preparant.

I de cop i volta exposà al seus amics el seu viatge.

Va a l'altre món a buscar un millorament social; tota aspiració d'engrandiment és lloable.

Triomfarà? Això és molt difícil de preveure, però hom pot constatar que la seva gesta és intensament humana.

El canvi radical de sendera a voltes pot perjudicar-nos, però també ens pot beneficiar. Aspirar a millorar és molt lògic i també ho és que per assolir-ho hom hagi de treballar fermament.

Si no haguéssim de fer res més que obrir la boca, en el món solament existirien panxes-contents; com que sóc dels que batallen per l'igualació de classes, dintre els mèrits naturals, m'encanten les determinacions com la del company Escarrà. Per arribar a la perfecció humana que hom concebeix cal combatre fermament, per tal que les moltes dificultats que es presenten no ens facin abandonar-ho defallits, al contrari, davant els inconvenients, més empena i sacrifici.

Que en el camí caurem molts, això és natural, però restarem satisfets de sucumbir per un noble ideal.

L'imperfecció humana anirà desapareixent a mesura que hom treballi per assolir el màxim de refinació individual.

Quan s'arriba a tenir el seny necessari és menester orientar degudament els infants.

I tots junts procurar atenuar els defectes comuns.

Amic Escarrà, perdona'm aquesta divagació, donam la mà i a reveure!

CARRERES.

Març 1931.

SOTA L'IMPERATIU DE LA CANÇÓ : DE LA DANSA

GARBA DE RECORDS

Vida d'estudiant. Doble fons d'inquietud i de melanconia, de neguit i de voracitat. Girona, la de les pedres velles i la dels camins quiets. La boira és flonja i tova. El dring sonor i opac de les campanes de la Seu, cau lent i profund com una veu de l'eternitat. ¡Primavera de la Vall de Sant Daniel, calma dolça, que recordes la pell bruna d'una verge dòcil, i el misticisme agre-dolç de l'oasi camperol! Pregàries de monges, cantarella de la Font d'En Pericot, menta i timol, crits de bover, esquelles de bous, sonsònia de pastura,

cançons de cel blau i de gorgues blaves.

La manyaguera tèbia de la terra irradia íntimes projeccions que esgarrinxen la carn i absorveixen els fils de sang que oscil·len... I la litúrgia dels marges, i dels comals i dels turons que puguen, abasten les amples perspectives dels horitzons infinits. I les veus canten.....

*Anem a la muntanya,
que ara ve el bon temps...*

*

Costa aspra i feixuga. Muntanya amunt, cap al cim. Muntanya de roquissars i d'esbarzers, sense una clotarada d'ombra. En els beta-segats inaccessibles hi nien els corbs. Corriols sobris que serpegen la corba del gep mutilat de la carena. El llenriscle i el romaní de la muntanya tenen gust de salobre i de marinada. Ermites desolades i tristes. Lloses nues i capelles buides. Clivelles fondes, com el tall d'una ferida ampla, fistonejades de malves i de mulleroses, llit i recés dels llangardaixos virolats i entumits de foc. El monestir de Sant Pere de Roda és una nafra horrorosa, encetada i purulent. Despulles de naufragi, que han sofert l'embranchida del temps i la impudícia dels homes. Silenci i repòs, inorgànic, sense vida. Pols d'història. I al cim, vent; només vent. Vent de la mar i de la serra. Vent de la Mediterrània i de l'Europa. I la visió impressionant de la plana — la nostra plana —, evoca la terra de promissió terra d'aventura i de llegenda, on els homes són gegants; i les aigües, pluges de llet; i les masies, torrons de mel; i les pedres, carreus de maragdes fantasioses. Per primera vegada, amb una tremolor de llavis i una estrebada al cor, he oït l'oració del romeu encisat, la cançó que el pallardàs pelut i mascle dedicava a la sirena jove i tendra:

*Salut, noble Empordà,
salut, palau del vent,
portem al cor content
una cançó!*

*

Poblet! Heus ací el símbol de l'ambició catalana. Heus ací una fita de la immortalitat catalana. Vora el Francolí; Poblet no és únicament un monument de pedres d'or massís, un solc visible en els fulls de la història, sinó també una forja de croats nacionals i un niu d'àguiles nacionals. L'horitzó és ample i vast. La grandesa del monestir, és però enormement superior a la grandària del paisatge. Claustres, sales, cellers... tot parla clar i català, tot és vent fort que us invita a la lluita. «A Poblet — com modèlicament traçava la ploma de l'il-lustre Rovira i Virgili — no hi sentim l'encís del repòs, sinó l'afany de l'acció; la sed insadollable, la sed d'infinít, fibla l'ànima davant la construcció superba i davant el paisatge sever.» L'entusiasme us dicta:

*Bandera que ens ets germana
nostre cor t'és ben fidel.
Volaràs com au galana
per damunt del nostre anhel.
Per mirar-te sobirana
alçarem els ulls al cel.*

I la fidelitat us mana inapel·lablement:

Som i serem gent catalana

.
.
.
.

ERNEST ALBERT I GALTEB.

La sardana és element catalanitzador per excel·lència, ultra d'ésser la nostra sagrada dansa posseeix la virtut—admirable virtut—de desvetllar amb els seus acords musicals els cors endurits i allunyats del deure de tot català, i els fa vibrar i sentir l'arborament de llur flamarada patriòtica.

Sardanes de Sant Baldiri

EN el número passat de LA DANSA MÉS BELLA... l'amic C. V. Burc, recordava en el seu magnífic article: «Per Carnaval tot s'hi val...!», el seu iniciament a dansar sardanes. A ben segur que tots, lectors amics, llegíreu l'article a què faig referència. Això, naturalment, motivà en mí una pregunta: I jo, quan vaig començar a dansar sardanes? Mantes vegades que n'hem parlat entre companys, tot bromejant he arribat a dir: En sembla que ja vaig nèixer dansant sardanes, puix, francament, no tinc record de quan vaig començar a tastar l'encís de nostra estimada dansa.

Ara, però, després de llegir l'article que més amunt al·ludeixo, m'he esforçat un xic i he procurat alambicar els meus pensaments i records per tal que em portessin al punt de partida de la meva senzilla, però sempre entusiasta, vida sardanística.

Es per això, doncs, que sense voler-hi donar un to de certesa absoluta, d'aquella certesa que vulgarment ens fa dir, ja hi podeu pujar de peus!, avui m'atreveixo a fer constar, ací, que els meus primers passos en el sardanisme van nèixer arran de les primaverals i alegres festes, festes fresques i odorants com les flors del mes de maig: les festes de Sant Baldiri.

Sardanes de Sant Baldiri, si me n'evocueu de records!

Devia tenir uns deu o onze anys, no ho recordo ben bé, allavors feia, millor dit, estudiava els primers anys del batxillerat. No podeu pensar amb quin daler esperava arribés la diada de Sant Baldiri, aquell 20 de Maig tan clar i lluminós. Bé, no és pas ben bé això tampoc. Daler si que en tenia per arribar aquesta data, però també hi havia un neguit, un gran neguit, que em malhumorava el meu esperit juvenil. S'apropava també la diada dels exàmens, — la mateixa de Sant Baldiri. Malgrat el to enutjós que em donava aquesta idea, tant se val, el meu desig era encara més viu

d'arribar, d'una vegada, al dia de Sant Baldiri, per acabar amb aquell curs que ja tants mals-de-cap em donava.

Per fi, vam arribar el dia assenyalat. Els exàmens havien de tenir lloc i s'efectuaren, no sense tenir l'ai! al cor de com anirien.

Una darrera l'altra, però, em vaig anar examinant de totes les assignatures d'aquell curs — que a mí em sembla que era el primer —, tot el dia sotmès al martelleig interrogant dels senyors catedràtics, que amb tantes i tantes preguntes us arriben a atabalar i acabeu amb un cap com un tabal. — moltes vegades no heu pas d'esperar l'acabament, que ja li teniu.

Això, indubtablement, que tot aquell que ha estudiat sap el bo que hi dona — o el mal estar — d'haver de sofrir uns exàmens, ésser el blanc de tir d'un esguard seriós i d'unes preguntes a voltes carregades d'una fina i excitant ironia.

Després d'un «vaya Vd. con Dios» — mig estrepitós, mig cara de llàstima, — el catedràtic de «Gramàtica de la Llengua Castellana» m'etzitava, aquella tarda, les últimes paraules, era el darrer examen que feia.

Mitja hora més tard — les sis de la tarda — sonava el timbre de l'aula n.º 4. Amatent hi corre el bedell, per a sortir-ne, als pocs moments, per a fer donació als estudiants de les qualificacions que el catedràtic ha considerat merescudes. A mida que va cantant els noms, van allargant-se els braços per a arregar aquell paper. N'hi ha que tremolen com una fulla d'arbre, pàl·lids, gairebé llagimejant, altres encesos de cara, radiants de satisfacció, també alguns de mal contents.

Per la meua part, vaig tenir el plaer d'haver sortit aprovat de totes les assignatures. Cap a casa falta gent i a fer arribar la joia d'aquells moments als meus pares i familiars.

Des d'aquell instant ja no volia pensar més amb estudis ni amb els llibres, fins el

curs vinent, — em deia. Allavors m'acudia, tot d'un plegat, el pensament de les balles del carrer Nou, de tots aquells joc de cucanya tan engrescadors i esclatants de rialles, d'aquelles sardanes nobles i serenes per als grans, endiumenjades i festívoles per tothom i encara més per la jovenalla. Aquelles sardanes, belles sardanes de Sant Baldiri, teníeu per mi un màxim encís i teniu, encara, — i em plau remarcar-ho — la més agradívola i inoblidable de les remembrances.

Ja no cal dir que no tenia prou temps per fugir cuita-corrents de casa i anar-me'n de dret a les ballades, curulles de gent i d'entusiasme, d'alegria i jovialitat, i aquella animació us convidava a la dansa i no podíeu defugir de lliurar-vos, a cor que vols cor que desitges, a la nostra sardana, viva imatge i expressió clara i contundent de la més franca germanor, de la més sincera i cara amistat. Bentost, una colla de companys preniem la decisió de donar-nos les mans fent rotllana, volíem formar part del goig de tot un poble. A la poca estona, venien a desenllaçar les nostres mans un grup de simpàtiques amigues — que pel que es veia es morfonien, com nosaltres mateixos, per a poder dansar o almenys participar de l'esclat de joia i bullici d'aquell capvespre — per a engrandir més la nostra rodona.

El nostre interès era d'aprendre a ballar sardanes, però el món no es va pas fer amb un sol dia, i, es clar, voltàvem cap a un costat que podia molt ben ésser a la dreta i, tot d'un plegat, algun company ens advertia que les sardanes veïnes anaven cap a l'altra costat, a l'esquerra, i cap a l'esquerra nosaltres menàvem la nostra.

Ara fan curts! — deia un altre — i quan ens hi posàvem o ens esforçàvem per a fer-ne, ja veïem amb sorpresa, que tornaven a fer llargs! Era un mai acabar! I això, semblarà metàfora, però era així, puix que ja els músics havien finit i totes les rotllanes havien acabat de dansar que encara la nostra rutllava de valent fent salts i més

salts, voltant a tort i a dret, devia semblar, talment, que ballàvem o que ens movíem per inèrcia.

Aquella tarda, crec jo que ja havíem fet prou. No ens havia mancat l'atreviment de fer una sardana i ens delectàrem com sabíem i podíem.

No obstant, a la nit, nit serena d'aquella mateixa diada de Sant Baldiri, tots o gairebé tots els companys de la tarda, ens retrobàrem, i també — no podia ésser altra-ment — es retrobaren una bona colla d'amigues, és a dir ens hi retrobàrem de bell nou.

Començàrem a sentir les inicials notes de la primera sardana i ja no vam esperar que si posessin els altres. Molt més animats i animades que a la tarda — ja ho crec!, ja estava fet el debut —, fins hom hauria pogut dir que semblava que ja gastàvem fums de saber-ne. Sigui com sigui, però, no en vàrem deixar cap i férem els possibles almenys per a poder fer palès el nostre migrat progrés.

Es trobava tan curull de gent el carrer Nou, aquella nit plàcida, ufana de festes i alegrois, que per no ésser atropellats per la multitud ens veíem obligats a dansar alguna sardana a l'espaiosa entrada que dóna accés a la casa de la venerable dama, entusiasta sempre de la sardana, N'Antònia Ragner, Vda. de Moner. Així poguérem dansar amb més llibertat.

D'aquell dia ençà, és del meu record que sempre més he dansat sardanes i he trobat en la dansa aquest noble esplai, tan glossat i elogiat amb tota justícia. Evidentment, comptant amb la base, gran base per cert, d'un amor vehement i d'una voluntat inestroncable per l'assoliment d'un veritable desig: el coneixement absolut de la dansa de tot un poble, d'un poble que és el nostre. Comprenent i estimant la nostra dansa — la sardana —, comprendrem i estimarem més la terra de la sardana: la nostra estimada Catalunya.

JORDI CIMALT.

Idil·li de l'hort del molí

*Cor endormiscat qui ja no somnies!
L'ametller floreix; en les llunyanies,
la blavor dels cims, l'aire transparent,
la verdor rient de la sementera,
tot parla d'amor i de primavera,
com en aquells anys de pressentiment.*

*Te'n recordes? Fou un dia de festa,
una hora d'encant dolça com aquesta:
estenant sos vels de frescor, morats,
dels penyals veïns l'hora-baixa queia;
l'últim raig de sol en l'espai somreia
dins primaverals diafanitats.*

*L'aigua del molí de la rogalia,
blanca com la neu, sota l'arc bullia
dins una negror de boca de forn.
Vinclava l'aubó sa florida vara
sobre la corrent remorosa i clara
que un alè frescal difonia entorn*

*Tot era brogit i verda esponera,
tot cantava entorn de la molinera,
d'ulls color de cel i de cabell ros.
—No hi ha rosa al maig com la rosa fina
d'una pubescent galta carmesina
enfarinolada d'un or polsinós.—*

*L'hort dels tarongers era allà a la vora.
S'obria en l'herbei la menuda flora
com dins un verger boticel·lià:
odorant tapís de sentó exquisida
feien el narcís i la margarida,
la viola blava, el lliri boscà.*

*Ella era gentil com una princesa.
L'avior marcà d'un curi de noblesa
son hel·lènic tall de joni vincladís,
son perfil serè de finors patrícies
sos ulls llampegants de jocs i malícies
i sa parla fresca com un degotís.*

*Damunt el torrent d'argentades ones,
l'ametller florit, ram de papallones,
graciosament s'anava esfullant.
De pètals de neu tota constel·lada,
l'aigua de l'estany floria encantada
reflectint la llum del dia expirant.*

*I a l'hora de pau en què el jorn moria,
ella em da la clau d'aquella harmonia:
dins sos ulls, per un lluminós esqueix,
vegí els camps, els cels, la muntanya blava,
i la boira d'or qui se somrosava
damunt el caliu vermellenc del Teix.*

*L'ona de sa veu musical i plena
inundava l'hort de frescor serena.
L'ànima es banyava en pler delitós.
Destil·lant pel cor un licor de vida,
la taronja d'or per sos dits partida
esquitxava, obrint-se, els ulls de tots dos...*

MIQUEL FERRÀ.

La verdadera sardana

SÓN molts els compositors que avui escriuen sardanes, mes ben pocs els que tenen una verdadera inspiració per a aquesta dansa. Per això molt sovint sentim, en lloc de vertaderes sardanes, xabacanades, peces de concert i simfonies, cosa que desnaturalitza per complet la dansa catalana...

Hi ha compositor que creu que per a fer una bona sardana cal vestir-la amb un ropatge wagnerià o beethovenià, i això és una gran equivocació.

Nosaltres entenem que per a escriure una sardana no cal pas anar a beure a les fonts de Beethoven i de Wagner, com han fet molt erròniament alguns compositors.

La música de la sardana ha d'ésser catalana, purament catalana, fugint de tota assimilació exòtica i xabacana donant-li sempre aquell caire nostre de la terra. Ha d'ésser gentil, airosa i empordanesa. Res de música simfònica i de concert. En aquest sentit tan valdria escriure una simfonia catalana i incloure-la en els programes dels grans concerts d'orquestra, puix d'aquesta manera seria sempre una obra gran i digna de l'autor. De no fer-ho així, no és possible assolir l'èxit que ell es proposi.

En els carrers i places s'han de tocar vertaderes sardanes. Les cobles haurien de

procurar escollir sempre les millors i les més catalanes i arreconar les dolentes i en-sopides. Treure dels arxius aquelles sardanes antigues dels bons compositors les quals eren una meravella.

Les cobles són les culpables de què imperi la impròpia sardana. Elles són les responsables de què hi hagi mals compositors. Elles són les qui han acostumat el públic a la música dolenta i carrinclona.

Doncs bé; això és molt lamentable, car els músics de les cobles haurein de tenir una gran cura en la tria de les sardanes. Haurien de fomentar la bona música catalana; ells més que ningú són els més indicats per a fer-ho. No n'hi ha pas prou d'ésser músic; cal tenir dignitat artística, cal treballar amb ver amor per poder assolir el més alt grau de perfecció; de no fer-ho així, és impossible d'adquirir aquesta bella qualitat.

Heu's ací amb poques paraules la meua opinió respecte al que és la verdadera sardana.

Tots els que estimem de cor a Catalunya no hem de permetre que es prostitueixi la nostra dansa amb música que no sigui del nostre país.

JOSEP CANTÓ

(De *El Autonomista*)

A Figueres hi ha mils de ciutadans que disfruten quan es celebren ballades de sardanes, i, no obstant, les llistes de socis del "Foment", compta tan sols amb tres centenars de vertaders i abnegats sardanistes.

ELS LOTUS

*Amfores de nàcar,
veires de marfil:
els lotus somnien
son barrocs estil.*

*Treuen el ric marbre
del fons del vivê:
quan floten a l'aigua
que n'hi estan de bé.*

*Les caroles blanques
tenen raigs d'estel;
cada nit escopsen
l'humitat del cel.*

*Quan el sol els besa
els lotus se'n van...
De llurs palaus d'aigua
mai més sortiran.*

EL PERER FLORIT

*Perer emperrucat
com una gran dama
de la cort reial
de Lluís de França.*

*Espolsa la neu
de les teves branques
que'l nou temps gentil
els cimels desglaça.*

*Perer emperrucat
com una gran dama.*

J. CASASSA TASSIS, Pvre.

Març 1931.

DE LA SARDANA

*Dansa de tothom, dansa alliberada!
mai has refusat ta joia a ningú;
saltes com el cor, més cada vegada
obeint el nombre que el nou salt et du.*

*Dansa numerada, la teva mesura
és franca penyora de cordialitat;
ens aculls a tots, però restes pura
perquè saps el límit de la llibertat.*

J. M. LÓPEZ PICÓ.

MES D' ABRIL

DIJOUS, DIA 23 - DIADA DE SANT JORDI - A LES 7 DEL VESPRE

EXTRAORDINARIA BALLADA

COBLA: ANTIGA PEP

DETALLS PER PROGRAMES

NOTICIARI

PER absència del bon amic Josep Escarrà ha entrat a ocupar el seu càrrec del C. D. de la nostra entitat, el jove i entusiasta amic Narcís Ubanell.

EL C. D. va acordar contribuir a la llista de subscripció oberta en profit de les famílies de les víctimes dels fets de Jaca del passat desembre, amb la quantitat de 10 pessetes.

La sardana ens enforteix el cos i ens dóna coratge per a vèncer els desenganys de tota lluita.

ES veié concurregudíssima la ballada que tingué lloc al Parc-bosc, el diumenge, dia 8 de Març, a la tarda.

Feia bo de veure l'estol de dansaires que, al so de la cobla «Antiga Pep», es lliurava ardidament a la dansa.

En aquesta ballada, la cobla que hem esmentat ens feia sentir, per primera vegada, el seu novell tenor primer, el qual -

encara que el programa no era per lluir-s'hi - ens va plaure. No desitgem altra cosa sinó que aquest tenor entrant s'hi faci amb l'amor i voluntat ferma que sempre havia estat a bastament reconeguda en el tenor sortint, el nostre amic senyor M. Calvet, el qual feia ja molts anys que tocava en aquesta cobla.

El programa estava compost de les següents sardanes:

La Campana de Gràcia	Font Palmarola
Rosada	Solà
Companyerisme.	F. Roca
Intimitat	F. Acord
En Pere petit.	Mercader
Alça noia!	Pep Ventura

Les dues primeres i l'última són del nostre arxiu.

Conferències per a senyoretetes
Hores a propòsit
COL·LEGI EMPORDANÉS

EL Foment de la Sardana de Sabadell ens ha tramès un atent comunicat assabentant-nos de la nova constitució del seu C. D.

LA primera ballada, al Parc-Bosc, d'en-
guany, que es celebrà el dia 8 de Març,
ens recordà ço que ens turmenta tot sovint.

Els nostres socis i lectors ens diran:
Què és això? Ben senzillament, el següent:

Que trobem inexplicable que, constatant
que les nostres ballades es troben plenes
de gran gernació, tant de dansaires com
d'espectadors, i que en els rostres de
tothom s'hi vegi reflectida la joia que
proporciona l'esplai noble i la contem-
plació plàcida de la dansa, hi hagi a les
nostres llistes un número tan baix i migrat
de socis, només som 365.

Ens sembla estrany que tots aquells que
acuden a les nostres ballades no sentin el
noble desig d'ajudar a l'obra d'enaltiment
de la sardana que porta a cap la nostra
entitat. Ajudant el «Foment» fent-se socis,
ajudaríeu la Sardana, la dansa racial per
excel·lència.

*Remarquem que és molt diferent
ballar de saltar, car es pot ballar
sense fer ni un salt, com es pot
saltar sense ballar gota.*

*Són molts els dansaires que ho
confonen d'una manera ben llas-
timsa.*

AMB veritable joia vàrem rebre la nova
de l'alliberació del nostre estimat amic i
col·laborador Jaume Miravittles, el qual
feia ja prop de quatre mesos i mig que
estava empresonat.

El dia de la seva arribada a la nostra
ciutat – dia 15 del passat – una entusiasta
multitud s'aplegava a l'andana de la nostra
estació per a saludar-lo i abraçar-lo efusi-
vament. Tot això, malgrat el dia plujós
que féu, va ésser una prova palesa de la
molta simpatia i afecte que pel volgut
«Met» sent el poble figuerenc.

Salut, Jaume Miravittles!

EL 19 de Març, diada de Sant Josep, a
la tarda, tingué lloc una extraordinària
ballada de sardanes en homenatge al di-
rector de l'Orfeó de Sans, senyor Antoni
Pèrez-Moya, que la Joventut Sardanista
d'aquest Orfeó li dedicà com a compositor
de sardanes. Les cobles «Barcelona» i
«Barcelona-Albert Martí» varen executar
un selecte programa de sardanes, totes de
l'homenatge, el nom de les quals ens plau
reproduir:

La mal maridada, Primavera, Dintre el
bosc, Pany, Riallera, Pepeta (estrena),
Gracieta (estrena), Farigola i romaní,
Marinada, A Montserrat.

Durant un dels intervals fou obsequiat
amb un lonx d'honor a la sala d'assaigs de
l'esmentat Orfeó.

Garatge i Reparació d'Automòbils.

E' STEVE ROVIRA

Sant Vicents, 39 i Vilafant, 35

EL nostre ferm col·laborador i benivolgut
amic Ernest Albert i Galter, ens féu sentir
la seva clara i vibrant oratòria en la bri-
llantíssima conferència que donà, al teatre
«El Jardí», el dijous dia 12 de març,
organitzada per la «Joventut Nacionalista
Republicana de l'Empordà».

A pesar de la mala nit que feia, es veié
concorregudíssim. Un nombrós públic
aplaudí repetides vegades, durant la dis-
sertació i a l'acabament, les paraules en-
ceses de l'amic Albert i Galter, el qual
glossà magistralment «El doble ideal de la
joventut catalana».

Una vegada més, adrecem a l'esmentat
col·laborador la nostra cordial enhorabona.

*Aquell que solament entra a una
rotllana per saltar, és bo reco-
manar-li que en lloc de dansar
sardanes es dediqui a l'atletisme.*

A remarcar les conferències següents celebrades el mes de Març:

DIA 6. — L'il·lustrat conciutadà Josep A. Vandellós i Solà, dissertà sobre: «El Japó, país de gentilesa».

Organitzada per «Atenea».

DIA 7. — L'eminent publicista F. Pujol i Algueró desenrotllà el tema: «Les lliçons de l'excursionisme». L'organització anà a càrrec del Centre d'Excursions i Esports.

DIA 12. — Sobre el tema: «El doble ideal de la joventut catalana» dissertà el jove i vibrant escriptor, col·laborador de LA DANSA MÉS BELLA..., Ernest Albert i Galter.

Fou organitzada per J. N. R. de l'Empordà.

DIA 16. — L'eximi poeta i valuós crític Octavi Saltor féu, a «Atenea», la dissertació de: «Anicet de Pagès, poeta del renaixement català».

També organitzada per «Atenea».

A tots: conferenciants i entitats organitzadores, la nostra sincera enhorabona per l'èxit ben falaguer de cadascun d'aquests actes, altament culturals i d'abrandament polític.

CALÇATS PALLACH

**sempre les darreres novetats
a preus econòmics i garantits.**

Enginyers, 2

PEL NOSTRE ARXIU.

Hem rebut les partícels de les sardanes:

«Sota el sol de Catalunya» i «Amor enjogassat», del compositor vilajuïguenc Jaume Bonaterra.

«Rosa», del compositor figuerenc Robert Sans.

A ambdós compositors els regradem ben sincerament per llurs donacions.

EL dia 24 del mes passat s'acomplí el 56.e aniversari de la mort de Pep Ventura.

Fou en aquella diada del 1875, que els companys de cobla de «Pep de la Tenora», emmudits i tristos, amb l'instrument sota el braç, feien seguici a les despulles del plorat compositor.

El cant de la tenora ens arriba a les nostres orelles adés com un plor—regalims del cor—, adés com un bon raig de sol—la cançó valenta.

ESTEM activant els treballs per tal que el número extraordinari del mes de maig que, com ja dèiem el mes passat, anirà dedicat a les festes de la Santa Creu, sigui editat amb tota cura i bella presentació, talment com tenim projectat.

MOVIMENT DE SOCIS:

ALTES: 10

Francesc Roca
Pere Comet Teixidor
Santiago Comet Teixidor
Ricard Jimènez
Farriol Malagelada
Ramon Culubí
Jeroni Batlle
Joan Monell
Enric Barceló
Miquel Albert Barris

SOCIS PROTECTORS DE 2 PTES:

Pere Comet Teixidor
Santiago Comet Teixidor

BAIXES: 2

Ramon Xifra (absència)
Domènec Saurí (voluntària)

LES cobles: «Els Rossinyols» de Castelló d'Empúries, «La Principal» de Cassà de la Selva, «La Principal» de La Bisbal i la «Unió Artística» de Vidreres ens han enviat uns bells cartells-retrats dels elements que les componen.

Classes de nit
Problemes - Redacció - Ortografia
De 6 a 7, de 7 a 8 i de 8 a 9
COL·LEGI EMPORDANÉS

PROCRAMES I PUBLICACIONS

REBUDES:

«Germanor», revista mensual de la col·lectivitat catalana de Xile. (Agost, setembre, octubre, novembre i desembre).

«Mai enrera», butlletí del Club «Excursionista» de Gràcia.

«Fulla Sardanística», portantveu dels «Amics de la Sardana» de Sant Feliu de Guíxols.

«La Nova Catalunya», publicació dels catalans de l'Havana.

«Nostra veu», butlletí del F. de la S. de Mollet.

«Nostra dansa», butlletí del F. de la S. de Banyoles.

Programa-portantveu del F. de la S. de Ripoll.

«Vida nostra», butlletí portantveu de l'«Escola Coral Martinenca».

Portantveu del «Foment de la Sardana» de Sabadell.

Programa del F. de la S. «La Harmonia» de Tarragona.

«Nostra dansa», portantveu del F. de la S. de Badalona.

SEGONS estat de comptes presentat pel Tresorer, el dia 21 del passat tenim en caixa pessetes: 298'95. Els comprovants estan a disposició dels senyors socis.

Arts Gràfiques TRAYTER, Cervantes, 13, Figuera

Noies, Nois: Per postals, a la

Llibreria Batllosera

Enginyers, 3

Figueres

FARMACIA NOVA I LABORATORI
DE
JOAN XIRAU

Instal·lats d'acord amb les més modernes exigències. Medicaments puríssims. Dipòsit d'específics. Anàlisis clínics.

Carrer Alfons XIII (abans Nou) n.º 18

FIGUERES

plus ultra

companyia d'assegurances generals

abans

centre català d'asseguradors

fundada l'any 1887

rams

transports, incendis, vida, collites, accidents,
responsabilitat civil, maquinària i robatori.

representant: **joan salleres**

joan mates, 13

figueres

RIGOL sempre RIGOL

NOVETATS PER A SENYORA

PERE JUANOLA

GIRONA, 24

FIGUERES

Aquesta casa rep continuament les

últimes novetats que imposa la moda

PREU FIXE